

Bilag 5.

Fra en Række Skovejerforeninger er tilsendt Udvalget en længere Skrivelse, hvis Hovedsynspunkter er følgende:

I Anledning af de i Folketinget den 17. December 1925 henholdsvis af Justitsministeren og af Landbrugsministeren fremsatte Forslag til Lov om Naturfredning og til Skovpolitilov ønsker underskrevne Foreninger at udtale:

Ovennævnte Forslag rækker langt ud over Naturfredningens Omraade; de er ikke alene formede som Naturfredningslove, men tillige som Love om Færdselsret, og det tør vel siges, at Lovgivning om Færdselsret ikke hører hjemme i Love om Naturfredning. Naar der i de Bemærkninger, der ledsager Forslagene, fremsættes Formodning om, at Bestemmelserne i § 8 i Lov om Mark- og Vejfred af 25. Marts 1872 ikke finder Anvendelse paa Skove, tillader vi os at gøre opmærksom paa, at højt ansete Jurister er af den Opfattelse, at nævnte Lov lige saa vel gælder Skove som andre Jorder, ligesom der ogsaa findes Domsafgørelser i samme Retning. Det maa ogsaa anses for højt uheldigt og lidet konsekvent, at der, som foreslaaet, for nogle Skoves Vedkommende lovgives om Færdsel i en Naturfredningslov og for andre i Mark- og Vejfredsloven. I Forslag til Lov om Naturfredning omhandler § 1 Lovens Omraade, og her foreslaas, at der mod fuld Erstatning kan aabnes Adgang til at færdes i Naturen paa Steder, hvor saadan Færdselsret af Hensyn til Befolkningens Friluftsliv er af væsentlig Betydning for Almenheden. Man er indenfor Skovejeres og Skovbrugeres Kredse ingenlunde blind for, at det kan være ønskeligt, eller endog nødvendigt, af Hensyn til Befolkningens Friluftsliv, at der aabnes Almenheden lovmæssig Adgang til Skove, for Eksempel saadanne, som ligger i Nærheden af Byer eller bymæssige Bebyggelser, men til at gennemføre dette bør formentlig ovenanførte Bestemmelse være fuldt tilstrækkelig, og mod denne, som uforandret er overført fra Lov af 8. Maj 1917 om Naturfredning, har Skovbruget intet haft at indvende; thi her deler Skovejerne Kaar med alle andre Borgere i Samfundet. I Loven af 1917 anerkendte man fuldt ud Skovejernes grundlovmæssige Rettigheder som ligestillede med andre Jordejeres, men det forelagte Lovforslag berører Skovejerne disse Rettigheder og nedsætter dem uden virkelig Grund eller Begrundelse til Jordejere af 2den Klasse; naar det nu i § 23 i Lovforslaget om Naturfredning foreslaas, at al Fredskov staaar aaben for Almenheden, rækker denne Bestemmelse langt ud over, hvad der i Henhold til § 1 kan anses for ønskeligt, endsige nødvendigt; thi ingen vil kunne hævde, at blot Hovedparten af vore Fredskove bør holdes aabne af Hensyn til Almenhedens Friluftsliv. Hertil kommer, at Forslaget til Skovpolitilov udvider Begrebet „Fredskov“ paa en saadan Maade, at Fredskovsbegrebet i det almindelige Omdømme ganske forrykkes, og Motiverne til at gøre Forskel paa Fredskove og Ikke-Fredskove bliver helt uforstaaelige.

— — — Og her maa det paapeges, at den frie Adgang stærkt modvirker den gældende Skovlovs Bestemmelser, ifølge hvilke Skovejeren har Pligt til at vedligeholde sin Skov som økonomisk Aktiv. Det synes derhos fuldkommen uretfærdig — saaledes som foreslaaet — at gøre det afhængigt af et Fredningsnævns Skøn, om en Skovejer skal have Lov til at forbyde Færdsel i Skove eller Skovdele, hvor Skade finder Sted eller kan befrygtes. Det skal her tilføjes, at der ikke i de foreslaaede Fredningsnævn, Overfredningsnævn eller Taksationskommission findes nogen skovbrugskyndig Repræsentant, hvilket maa synes ganske ubilligt i et Lovforslag, der i saa høj Grad tager Sigte paa Skove.

Vi maa derfor saavel af Hensyn til Skovejernes økonomiske Interesser, som af Hensyn til Naturfredningen nedlægge en bestemt Indsigelse imod, at Skove —